

GÖTEBORGS UNIVERSITET

Det här verket har digitaliserats i ett samarbete mellan Litteraturbanken och universitetsbiblioteken i Göteborg, Lund, Umeå och Uppsala.

Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den tolkade texten kan innehålla fel.

Därför bör du visuellt jämföra den tolkade texten med de scannade bilderna för att avgöra vad som är riktigt.

Om du anser dig ha upphovsrätt till detta material, ber vi dig vänligen kontakta Göteborgs universitetsbibliotek.

The digitisation of this work is a collaboration between The Literature Bank and the university libraries in Gothenburg, Lund, Umeå and Uppsala.

All printed text is OCR processed into machine readable text. This means that you can search the document and copy its text. Older documents with print in poor condition can be hard to process and may contain errors. Compare the interpreted text visually to the scanned image to determine what is correct.

If you believe you own the copyright to this work, please contact the Gothenburg University Library.

GÖTEBORGS
UNIVERSITET

LUNDS
UNIVERSITET

UPPSALA
UNIVERSITET

(Br.) Vitt.
Lv

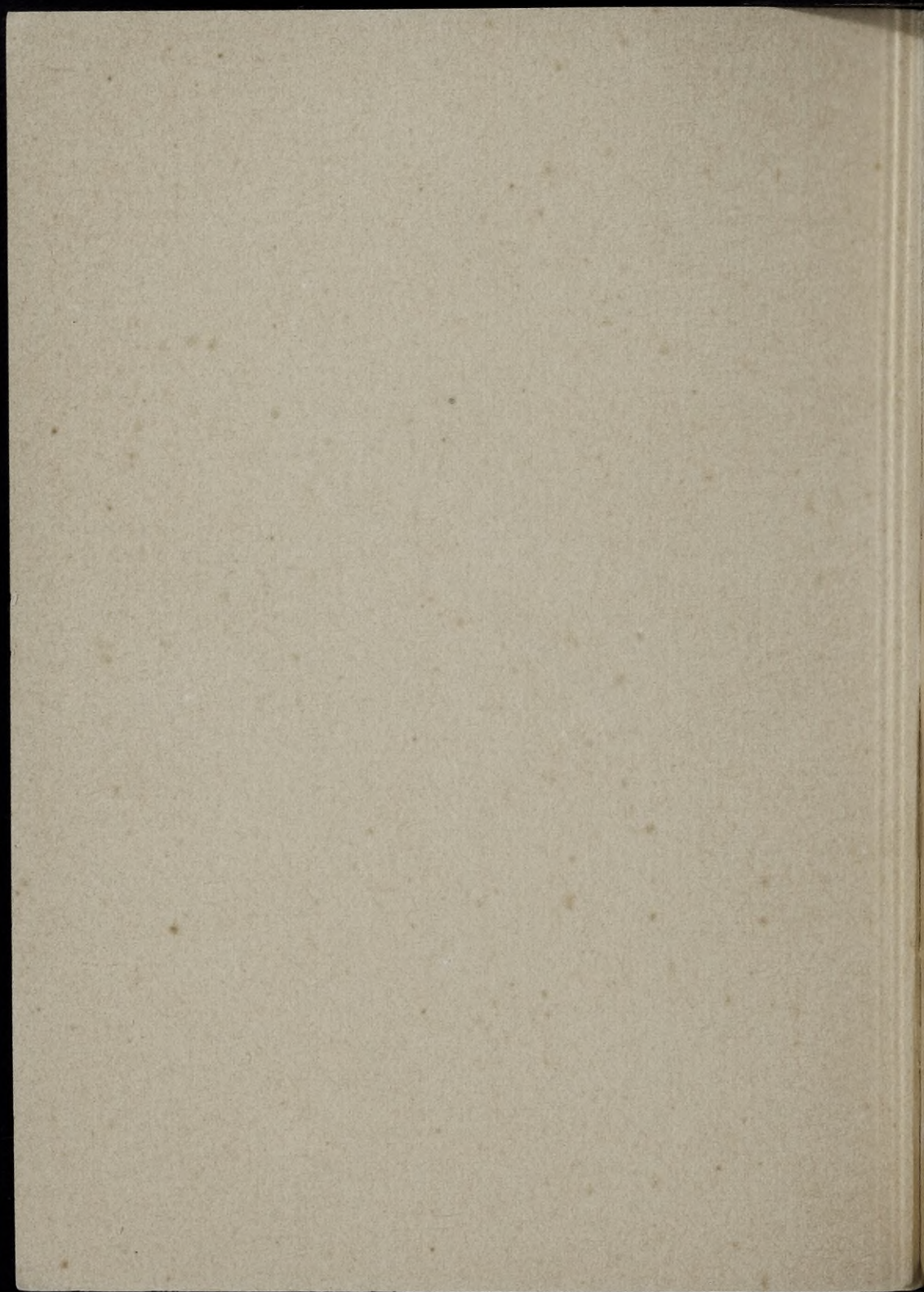
Suldnalen

of

Mark Stern

[pseudon. f. Mariken Sjernerstedt]

GULDNÅLEN

SKISS

AF

MARK STERN

---

*Särtryck i 25 numrerade exemplar
ur tidn. Fyris 1897, N:ris 74 och 75.*

UPPSALA 1897
Almqvist & Wiksells Boktryckeri-Aktiebolag

№ 22

Inpå gården, tredje dörren i ingången till vänster bodde Ossian Berg. På dörren var fastsatt ett visitkort med hans namn och under detsamma ordet: musiker. Och hvar gång Ossian Berg kom hem och stack nyckeln i låset, läste han under tiden, med hvar gång lika varm, nästan rörd tillfredsställelse, detta: "musiker", som i hans tillvaro betydde det stolta, lyftande element, hvilket hvar människa tyst och hemligt eller åtminstone omedvetet åtrår att äga.

När Ossian Berg var ung, hade salig fader Berg fått i sitt hufvud, att sonen skulle bli student, lärd, troligen präst. Ossian sattes i skola, satt två år i hvarje klass, flyttade upp af nåder, hann ända till sjetten öfre; då fick han sluta; rektorn, som var en vänlig man, öfvertygade hans far.

I skolan spelade Ossian ingen roll; han var oförarglig och oförargad. Han samlade blyertsstumpar, gamla knappar, stålpenor och skräp, gömde det i sina lådor, hvar sort för sig, och

sålde sitt lager den första i hvarje månad till lumpsamlaren. Fadern märkte med nöje, att han var sparsam och ordentlig, och såg, trots sonens kläna betyg, dock framtiden an med en from själs ljusa optimism.

Fadern var klockare i stadens församling, åtnjöt aktning och anseende och uppbars af stadsborna såsom en musikaliskt begåfvad man. Modern hade som ung spelat harpa, njöt ännu af minnet däraf och ansåg, jämte många andra, sitt hem såsom ett slags musikaliskt centrum för staden, ehuru väl där egentligen aldrig spelades annat än psalmer på harmonium.

Det var i detta hem emellertid, som en tanke föddes i Ossians hjärta, bars länge, mognade långsamt och kom till uttryck i och med hans uppflyttning i femte klassen. Han ville lära sig blåsa flöjt.

Självf hade han sparat ihop medel att köpa ett instrument för; öre för öre hade flöjten kommit till; och löften om lektioner gratis hade han fått af en kamrat. Så fick han då flöjten, valde den bland flere till, betalade, fick den inlagd i papper och sprang hem med den. Där låste han in sig i sitt rum och satte sig i tyst högtid att se på det kära instrumentet en lång stund, innan han vågade försöka med de första tonerna. Det kändes underbart att han, Ossian,

skulle vara dess ägare, det kändes närmast som hade han velat gråta.

Ty väl var Ossian en lugn och förständig gosse, men ett enda vildblomster hade dock vuxit upp inom honom; och detta var hans kärlek till musiken. Faderns orgelprestationer hänförde honom, tonerna från ett positiv förstummade honom i den gladaste lek; han begärde icke mera, kände icke till bättre, förstod blott att njuta och glädjas och känna sig vek och varm och störas blott om någon ton var allt för skriande falsk.

Hela vintern öfvade han sig hvar dag på flöjten, så snart han kommit hem från skolan; och stundom hörde man från hans rum en enda lång, klagande, utdragen ton, som tycktes fortsätta i det oändliga, med ömsom stigande och sjunkande styrka. Då kunde fader Berg ibland rusa in och fråga om pojken blifvit galen, eller om inte det där pipandet kunde variera en smula . . .

“Hör, hvad den är ren och vacker“, svarade Ossian bara lugnt, njutande med glansfull blick af sin enda tons utomordentliga och utsökta finess.

Småningom lärde han att spela “Neckens polska“ och “Finska rytteriets marsch“ och det blef en vana i familjen, att Ossian hvarje

söndagskväll, när skymningen föll och alla voro nöjda efter aftonvarden, skulle spela för dem. Då mindes mamma sin ungdom och harpospelet, och pappa drömde om de vackraste orgelkompositioner, som han aldrig fått fram, — och så vaggade kvintilerandet dem in i söt sömn; men Ossian upphörde ej att spela för det att de sov; han behöfde icke, att man hörde på honom, han var konstnär och konsten ensam var honom nog.

Så inträffade, som sagdt är, att Ossian slutade i skolan och måste välja sitt lefnadsyrke. Det var då han fattade ett mycket stort beslut, gick in till sin fader och kungjorde att han ville bli: musiker.

Fader Berg blef ond; ordet "musiker" uppkallade intrycket af något obestämdt, ej säkert aflönadt, ej alldeles afgjorde ansedt. Men Ossian var fast och lugn och stolt, mest öfver själfva ordet "musiker", och fadern måste vika. Dock yrkade han på att Ossian skulle lära sig behärska klarinetten och oboen förutom flöjten, och sedan han sålunda sörjt för sonens ekonomiska säkerhet, dog han efter några månader, följd i grafven af fru Berg, och lämnande i arf åt sonen några hundra kronor i årlig inkomst.

Huru Ossian för öfrigt skulle förtjäna sitt

bröd var oklart; men han saknade aldrig pengar. Han lefde förståndigt, gjorde försiktigt små affärer, köpte, sålde, samlade som förut hvad andra kasserade, och slog mynt däraf. Och då ett resande teatersällskap passerade staden en gång, anmälde han sig till en plats i orkestern och fick den. Men han tyckte icke länge om det kringflackande lifvet; dessutom fann han sällskapet slarfvigt; utan ordning, utan beräkning, utan allvar. Han triffades inte med dem, och skildes snart från sin trupp.

Det var vid hemkomsten till fädernestaden, som Ossian upplefde sin ungdoms roman. Dess hjältinna hette Edith, hade ögon blå och lockar gula, — just som det bör vara, — en liten mun och grop i kinderna. Han gjorde hennes bekantskap på en julbjudning hos hennes farbror, som var hattmakare, och han tyckte om henne genast. Han talade icke mycket med henne, ty han var blyg, men han såg på henne, och när han kom hem, tänkte han på att gifta sig med henne.

Han tänkte länge, i flera dagar, i ett par veckor. Det bodde en folkskollärares familj i samma hus som han; de voro mycket fattiga och hade tio barn; de tio barnens åsyn skrämde honom alltid; barn äta

så mycket, slita så mycket, slå sönder allting och smutsa ned alla golf! . . . och om deras mamma då icke är sparsam — han visste ej om Edith var sparsam . . . och om hon kunde laga mat. Och han undrade, om han skulle få röka pipa i alla rummen — — Han tänkte i flera dagar, i flera veckor, såg Edith, älskade henne; men tänkte igen. Och så blef Edith förlofvad med en annan.

Då sörjde Ossian en hel dag; och därefter glömde han henne i det samvetsgoda medvetandet om att ha handlat klokt och bra.

Så förblef Ossian ungtkarl, ja, med tiden blef han t. o. m. hvad man brukar kalla en "gammal ungtkarl". Och när man frågade honom, om han aldrig i sin ungdom varit kär, svarade han vänligt:

"Jag har väl slarfvat litet med sånt', jag med! Men dumt hade det varit af mig att gå och gifta mig; se, så bra jag nu har det!"

Och Ossian hade det verkligen bra; han var aktad som hedersman och ärad som musiker. Han gjorde affärer i smått om dagarna, och om kvällarna spelade han ofta i teaterorkestern, när någon resande trupp var i staden. På lediga stunder spelade han också för sig själf, och aldrig var han god som då, vek och varm-
bjärtad som då; det var då som en och annan

yngre bokhållare af hans vänner passade på och kom upp till honom för att få låna en liten femma. Ty då nekade han sällan, ehuru han af princip aldrig lånade mer än hälften af hvad som begärts, — hvadan alltid en tia begärdes — men gaf i stället faderliga råd:

“Kom bara ihåg, att inte gifta er; det är det dumaste en karl kan taga sig till. Det är dåliga tider vi lefva i.“

*   *

En dag fick Ossian Berg bud tidigt på morgonen att Petsénska sällskapet kommit till staden och att direktören önskade råka honom, om det vore görligt. Han tog sin flöjt och vandrade genast åstad, glad och lätt om hjärtat. Det hade inte varit teater på länge och lifvet började blifva riktigt enformigt, ensam som han var.

Det var på Stadshotellet han skulle råka direktör Petsén, det var långt dit och han hade tid att tänka. Det var också en sak han fått att fundera på — det namnet Petsén! Aldrig hade Petsénska sällskapet varit i staden förut, det kunde han svära på, men han mindes i alla fall namnet, mindes det efterhängset, liksom riktigt gamla minnen, hvilka leta sig fram från

allra bortersta och dammigaste vrån af hufvudet. Eller af hjärtat.

Så var det! Edith hade blifvit gift med en, som hette Petsén — hans Edith! Han undrade, om det kunde vara en släktinge; han blef rörd, han blef glad, han tänkte på hvilken tok han varit, den tiden, då han älskade Edith! Ungdom förstås! Och oförstånd, som ju därtill hörer.

Han kom fram, han frågade efter direktören, han fördes två trappor upp. Högre var inte huset.

Direktören var en liten, mager och nervös herre med slätrakadt ansikte och glest hår; han gick fram och tillbaka i rummet allt under det han talade, och hans skor knarrade för hvart steg. Han önskade att Ossian ville samla stadens musikstyrka, ty sällskapet skulle gifva operetter. Fröken Petsén — "dotter min" — var primadonna och hade framtid, stor framtid.

Dörren öppnades, det blef korsdrag och in kom en ung dam i en ljusgul klädning, som var smutsig, röda skinntofflor, och hår, som skulle vara brändt, men ej var det. Hon tvärstannade, när hon fick se Ossian, men vände sig därefter till direktören och sade:

"Pappa måste gå ut och tala vid Lisen; hon

måste repetera om tredje akten med mig, och nu bråkar hon igen.“

“Herr Berg“, sade direktören, “det är min dotter Edith. Jag kommer strax.“

Han gick, och Ossian blef ensam med fröken Petsén; han gick lugnt fram, tog den unga damens hand och kramade den vänligt; han var glad, att hon såg så bra ut, hade ljust hår och blå ögon, förvillande lik sin mamma, och han skulle gärna velat säga henne det. Men han förstod, att det skulle varit absolut opassande åtminstone det om skönheten; därför teg han.

Tystnaden räckte en stund; fröken Edith stod och trummade med fingrarna på bordet, och Ossian antog, att han borde börja konversera.

“Jag kände visst frökens mor“, sade han.

“Jaså. Ja, hon var härifrån staden.“

“Är hon — lefver hon kanske inte?“

“Nej, det gör hon inte, sedan många år tillbaka.“

Fadern kom in igen i detsamma, och dottern gick. Ossian följde henne med ögonen tills hon stängt dörren. Lifvet var underligt, tänkte han, som nu fört honom och hans Ediths dotter tillsamman så oväntadt — han gammal, och hon, ja, hon ung förstås! Det var nästan som om han själf blifvit yngre.

— Två dagar därefter ägde premiären rum. Teatern var nära fullsatt och Ossian igenkände den vanliga parkettpubliken, mest herrar. När Edith kom in, märkte han, att hon gjorde ett godt intryck — det fästes så mycket afseendes på det yttre där, mycket mer än på rösten, hvilken dock var bra; Ossian förstod det. Och hon sjöng inte illa, och spelade väl, var lätt, nätt, behaglig, och skrattade så särdeles utmärkt, klingande och naturligt. Han var stolt öfver henne, följde henne med ögonen, försummade nästan sitt eget spel, kände det som hade han haft någon förtjänst uti henne och hennes konst.

Om hon varit hans dotter! Det hade ju ändå en gång legat bra nära möjlighetens gräns, tänkte han.

... Efter föreställningens slut var Ossian bjuden på sexa af direktören, såsom gammal vän till hans "salig fru". På samma grund beslöts, att han skulle få kalla Edith vid namn, och att hon skulle säga farbror. Han kände sig intagen af angenäma känslor, omgifven af behagliga intryck; han erfor en mjuk värme lik den en bekväm, stoppad länstol skänker människans yttre personlighet; men värmen var nu helt och hållet inom honom. Edith log emot honom och hade vackra tänder, di-

rektören kallade honom sin gamle vän, skålade i brännvin, i öl och toddy, bad honom känna sig som hemma — och det gjorde han san- nerligen också.

En enda sak grumlade hans lycka; det var närvaron af en ung, mörk herre, innehafvare af alla truppens förste älskareroller och af en ganska användbar tenor; denne unge skådespelare gjorde Edith sin kur och Edith var mycket älskvärd emot honom. Och Ossian fruktade, att hon möjligen skulle vara en smula kokett; han hade redan märkt, att hon vid inropningarna ganska väl förstått att göra söta ögon åt publiken, just som de gamla, vana operettsångerskorna brukade. Sådan hade icke Ediths mamma varit! — Han tyckte inte om den där skådespelaren, hade ingen hög tanke om hans allvar; ständigt återkommo hans tankar därtill under aftonens lopp. Han borde varna Edith, tala vid henne en gång . . . kanske var det för tidigt ännu, men bekantskaper skulle fortsättas och han skulle kunna bli hennes vän, och då skulle han kunna säga henne sina åsikter om den unge mannen och vidare om all världens ondska. Ty den kom allt tydligare för honom, där han satt och såg tenoren och Edith hviska till hvarandra med blickarna i hvarandras ögon, vid andra bordsändan.

— Petsénska sällskapet skulle bli helt kort tid i staden; repertoaren var icke mycket omfattande och publiken föga talrik. Men hvar dag hade Ossian ärende till stadshotellet och nästan hvar dag råkade han Edith. Och råkade han henne icke, gick han helt förstämnd hem, kände sig gammal och ensam och hade ingen håg för sin flöjtspelning ens. Hon hade kommit som ett nytt glädjeelement i hans lif, hon gaf det ny färg, klarare och lifligare än det kära gråstrukna han vant sig vid.

Så talade han slutligen en gång med henne om hennes framtid, frågade hur hon tänkte, hoppades hon var en riktigt förståndig flicka. — Nåja, det var hon visst, det kunde farbror tro. Hon ville in på teatern i Stockholm, där operetter ges med riktiga storheter i titelpartierna, ville själf bli en riktig storhet. Trodde inte farbror hon dög? — Men Ossian afrådde. Han misstrodde tenoren, som hade liknande planer; han misstrodde de stora teatrarna, han misstrodde hufvudstadspubliken; det fanns mer dålighet i världen än man kunde tro nu för tiden, mente han.

Men Edith brast i skratt och såg på honom från sidan, kokett. Så knäppte hon honom på näsan — ty sådana fasoner hade hon, tyvärr, ibland — och svarade att hon skulle, ville,

måste på teatern till Stockholm, och att hon måste, ville, skulle gifta sig med tenoren, bara de fått engagement . . . eller också ändå!

“Farbror Berg får spela flöjt för oss i orkestern“, sade hon. Det var allt besked, Ossian fick och därmed fick han nöjas. Ty Edith ville icke höra honom vidare i det ämnet.

Emellertid kom den dagen, då Petsénska sällskapets sista föreställning stod annonserad i platstidningen och i gathörnen. Redan på morgonen hade en tanke, som flera dagar rufvat inom Ossian, kommit till utbrott: han skulle skänka Edith ett litet minne af sig. Ty trots det att ett och annat — å, bara småsaker! — fanns att säga om henne, så var hon hans Ediths dotter, och själf en . . . en liten — hur kunde man kalla det? — en liten snäll och söt flicka.

Han stod framför sin byrå med den i regel låsta öfversta lådan öppen, och letade bland småsaker i en ask. Det var sådant, som han hittat för nästan intet på auktionen och sedan icke åter sålt, och finast och mest värdefull var en liten gammaldags guldnål att fästa en schal med, som han nu stod och vände i sin hand. Det var nästan synd att ge bort den, men den var så mycket vackrare än handspegeln han eljest fått komma med, att han icke länge tve-

kade; tog nålen, lade in den i silkespapper och bar den till sin vän, guldsmeden.

“Hvad tycker Thorwall den här är värd?”

“Trettio kronor får nog Berg af en samlare.”

“Jaså. Ja, vill bror vara snäll och göra den fin åt mig tills i afton då — riktigt fin.”

Jo, det skulle bli.

Guldsmeden Thorwall höll kvar Ossian, när han skulle gå.

“Hör, bror“, sade han och log ett leende, fullt af antydningar; “det sägs i staden, att bror slår för aktriserna på gamla dar”.

“Asch, folk pratar, folk pratar jämt!“ svarade Ossian. Men han tyckte det var otrefligt.

På aftonen gick han, efter föreställningens slut, in bakom kulisserna. Han bad att få tala med fröken Petsén

Hon var bjuden på supé, allihopa voro bjudna på supé; hon hade just en half minut att skänka honom. Hvad var det han ville?

Ossian räckte henne det lilla paketet i gult silkespapper först och himmelsblå bomull sedan, stammade och fann icke ord, medan hon slet i papperet för att fort se hvad det var han gaf henne. Ögonblicket hade något högtidligt öfver sig, tyckte han.

“Så vacker!“ brast hon ut, när hon slutli-

gen fått fram nålen; "så utmärkt, så särdeles förtjusande vacker! Tack, lilla rara gulle farbror; det ska bli ett riktigt minne af farbror! Farbror kommer väl ner till station i morgon klockan sex, för nu hinna jag inte mer . . . adjö, adjö!" Så sprang hon.

Borta var hon, och Ossian gick hem, drack te och lade sig. Han var litet sviken; hela öfverlämnandet, mottagandet af nålen och tacksägelsen hade gått så hastigt — det var nästan inte som om hon värderat gåfvan till dess rätta värde. Och högtidligheten och glädjen för honom själf hade hon icke erfarit, såsom han väntat. På natten drömde han, att Edith stod på scenen och skrattade, klingande och naturligt; men han tyckte inte om det.

Dagen därpå skulle hon fara klockan sex; redan klockan fem var han ute och i förbifarten tittade han in till guldsmeden Thorwall, emedan han hade så god tid på sig.

Guldsmeden Thorwall stod bakom sin disk och skrattade; i ena handen höll han ett sämsk-skinn och i den andra ett litet föremål, som han gned och polerade.

"Jaså", sade han, "bror ger de små söta aktriserna guldnålar nu för tiden?"

"Guldnålar. Hvilka?"

"Jo, guldnålar, sådana här! Känner bror

igen den? Nu var hon här i morse och bad att få byta den mot ett par armband, som hon redan länge har gått och tittat på. Ja, sådana äro de, ser bror!“

Sådana äro de!

Sådan var *hon*!

Å, att drifva gäck med en gammal farbror på det viset, att vara så falsk emot den, som tänkt på att gifta sig med ens mor — ja, hon visste det, ty han hade talat om det, en kväll, halft i skymning, sedan han spelat för henne och Petsén, och Petsén gått ut och lämnat honom ensam med sin dotter. Och hon hade klappat hans band, som legat på soffan nästan på ett veck af hennes kjol, och kallat honom: “lilla, gulle farbror“ — och han hade trott, att hon höll af honom och skulle minnas honom nu, och gömma det han gifvit henne och begagna den ibland — nålen — och tänka på honom då. Och han hade gladt sig däråt . . .

Men nu . . . jåså, sådan var hon!

Nå, nå, ännu ville han förlåta. Det kunde ju vara — han visste inte riktigt hur det kunde vara, men något måste där kunna vara, som kastade ett försonande skimmer öfver det hela. Få se hurudan hon visade sig nu, vid afskedet; därpå finge det bero, hvad han skulle tänka. Han skulle väl inte gå och vara en

gammal narr och grufva sig, innan han visste om det ens var lönt.

Klockan var nära sex, när han så slutligen kom fram till stationen. Edith var redan uppstigen i sin kupé, och pratade genom fönstret med några herrar på perrongen, och log. Och i handen höll hon ett par tre stora vackra buketter, bland vilkas blommor hon allt emellanåt kokett dolde sitt lilla vackra ansikte.

Ossian ville inte tränga sig fram; tänkte hon på farbror, så tittade hon nog efter honom också. Det ringde tredje gången, stationsinspektoren gick fram åt lokomotivet till, höjde hvisselpipan, såg på klockan, dröjde ännu en minut. Då just kom hon att titta upp och fick se Ossian.

“Nej, se, farbror!” ropade hon. “Adjö, söta farbror! Så snällt att komma ner . . . och glöm inte bort mig . . . och skrif ibland . . . lofva det! Och . . . jag glömmer ju: tack för nålen än en gång, farbror! Den skall bli ett kärt minne, som“ . . . Nu ljud hvisselpipan, herrarne på perrongen ropade, Ossian fick en sista nick som slut på meningen. Men han märkte den inte. Han hade redan vändt sig om och gick ut, gick sin väg, ville inte se henne mer, aldrig!

Jaså, sådan var hon!

Genaste vägen gick han hem, längtade bara efter sitt lilla fredliga rum, kände det som om en stor tomhet blifvit ikring honom och han plötsligt ensam midt i den. Andra tankar hade han icke, ville bara komma ifrån gatan och hem och skämmas i ensamheten för att han varit så dum och trott, att Edith skulle bry sig om honom en smula. Men på samma gång var det så svårt att tro, att riktigt vara säker på, att hon inte menat det minsta, när hon kallat honom "hjärtefarbror" och sett på honom med sin mammas vänliga, vackra blå ögon. Men naturligtvis hade hon inte menat det minsta, och det var skamligt, och det gjorde honom ondt.

Han kom hem; där var dörren, kortet med ordet "musiker" i pryddlig tryckstil . . . Så gick han in, tog af hatten, tog af galoscherna, tog af ytterrocken, och ställde allt på sin plats. Det var varmt i rummet, det var skönt vara där igen; han tände lampan och sköt fram notstället; så tog han upp flöjten ur lådan och begynte spela. Han följde noterna en stund, men han såg illa den kvällen, tyckte han, spelade icke det han ville, sökte i tankarna efter något, som passade bättre just nu, då han var ledsen. Och mindes då med ens "finska rytteriets marsch" och "neckens polska" från

söndagseftermiddagarna hemma hos föräldrarna i tiden. Jo, det var musik! och det spelade han nu.

Och allt under det han spelade, kom det gamla, mycket gamla tillbaka, skoltiden och den första flöjten, och kära mors släta hår och vänliga anlete, och kära mors händer, som spelat harpa; och så fadern sedan, med kalott som prästen och lång pipa och snus under näsan, men så snälla, välvilliga ögon; och vidare den första Edith, hattmakaren, julbudningen och alla julens danser och låtar; så förbi henne slutligen, in i långa år, som liknade en bred, ljus väg med raka, snygga milstolpar, och in i den lugna tid, som varit och som skulle bli.

Ty han förstod nu med ens, att det bara var han, som varit dum; men det betydde i själfva verket så litet. Hela denna händelse, hvad var den mot allt roligt och lugnt som varit, och allt lugnt och bra, som ännu förblef — var den icke blott till att kastas undan, och glömmas; och förstås.

Ungdom var ungdom, och den fick man inte räkna så noga med, och inte förundra sig öfver om gammalt folk blef lämnade bakom, när de försökte dansa med den. Det var nog icke så illa ment, icke meningen att såra och göra ledsen. Och då borde man heller inte bli ledsen och sörja, där det alls inte var lönt . . .

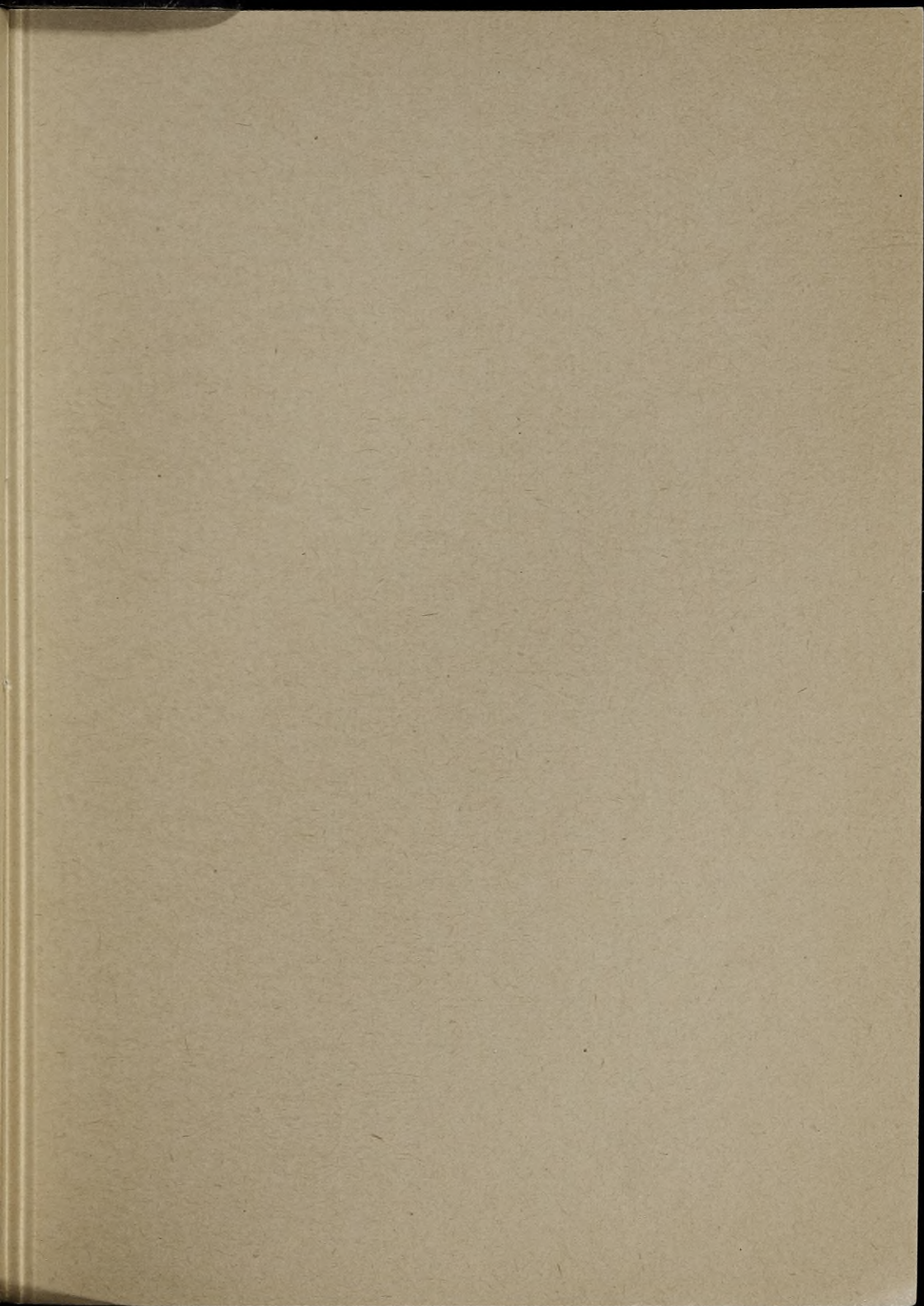

Så var det, och så ville han nu tänka. Dum var han, som inte förstått det förut.

— Och när grannarna sent den dagens kväll gingo till hvila, hörde de hur Ossian Berg, musikern, ännu spelade på sin flöjt, och kvintilerade. Men nu var det bara glada melodier.

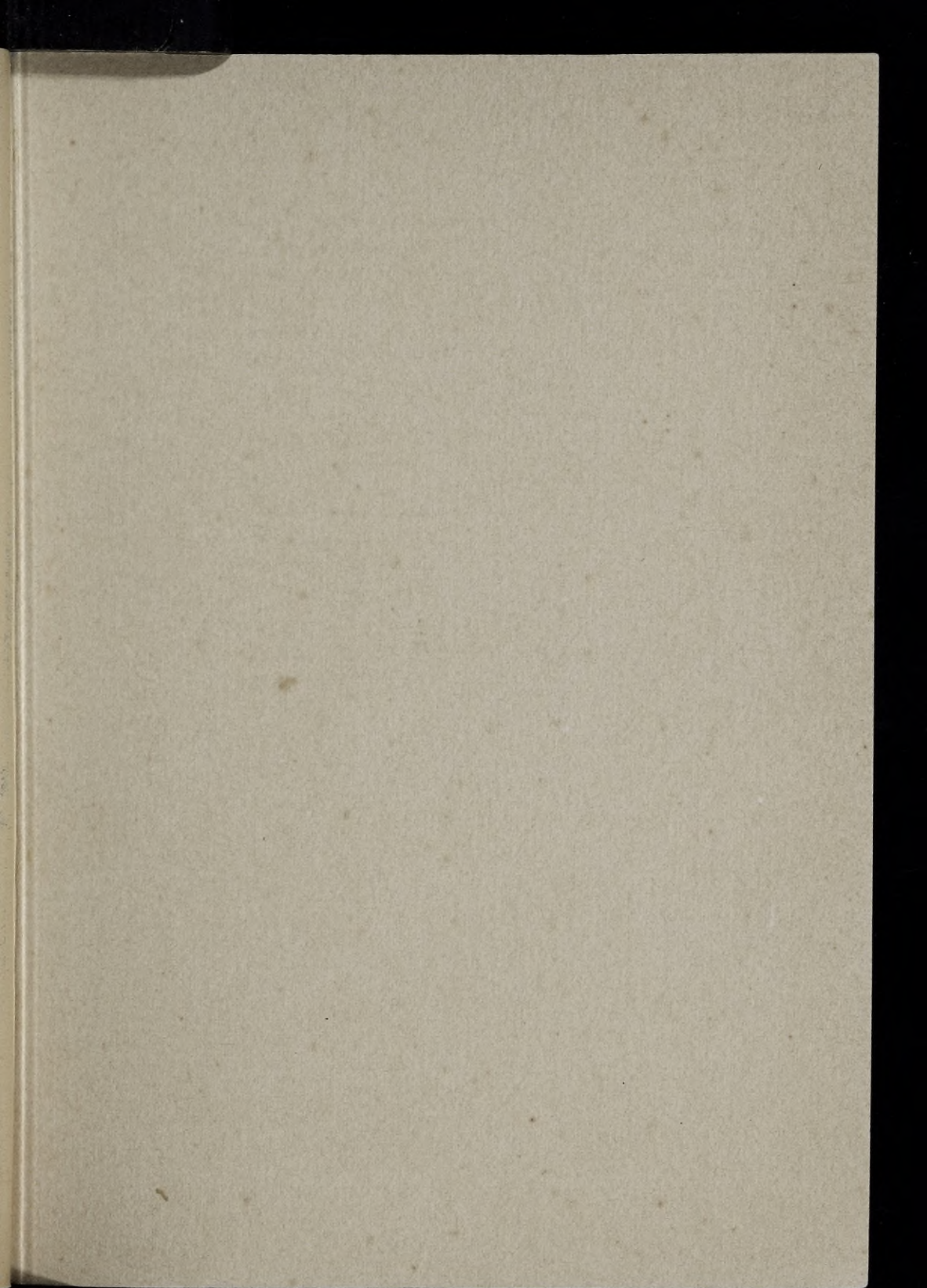

1877

UNIVERSITETS-
BIBLIOTEKET
LUND.